

דיונה

פול נימורו היה יפאני. הוא היה יפאני לפני כל דבר אחר, אם כי היה גם דברים רבים אחרים, והוא העריך בעצמו אותן התכונות שידע שקיבל בירושה – הדיוק, המישמעת העצמית ואיתם, אולי נראה פחות לעין אך קיים לא פחות, מטען רב עוצמה של רגשות מבוקרים עלידי מסורת קפדנית של דורות. היו תכונות נוספות שהעריך בעצמו. גופו, למשל, לא היה קטןקומה כזה של מרבית בני-ארצו אלא מעט מעל לממוצע. כתפיו היו רחבות והוא הקפיד על כך שתהינה שחומות עלידי שהיות ממושכות בחופים שטופי שמש, דבר שרק מעטים מידידיו נהגו לעשות. הם נהגו לסקור את כתפיו השוופות ולפלוט באנחה, שכללה בתוכה מידה של הערצה ויותר משמץ קנאה, לא פלא שהגרמניות הבלונדיות האלו שבאות לחפש פה פגודות גומרות בסוף בחדרהמיטות שלך. נימורו היה מחייך מבלי להודות או להכחיש ומותח את זרועותיו לאחור, כך שמישחקם של השרירים מתחת לעור השווף בא לידי ביטוי. הוא נהנה מהערצת ידידיו, וגם מנדיבות-ליבן של הנערות קצרות-השרוולים ובהירות-השיער, שהיה פוגש באקראי באתרים הפומבים של עירו ומסביר להן באדיבות היכן הכניסה, או מהי משמעות הכתובת המצויירת בשורה אנכית של אותיות נפתלות על הקיר. פול לא היה שמו האמיתי, כמוכן. אך הוא העדיף להשתמש בשם המערבי, שאימץ לעצמו לאחר שנוכח לדעת כי היגויו של השם היפאני קשה על אנשי העסקים האמריקאים שאיתם הירבה להיפגש. נימורו היה מהנדס-חשמל מעולה. הוא השלים מיספר משימות-פיתוח לשביעות רצונם המלאה של הממונים עליו וכעבור כמה שנים הועבר למחלקת-השיווק של מיפעל האלקטרוניקה הגדול בו עבד. התנהגותו ונימוסיו, כאשר שהה בחברת עמיתיו האירופאים, לא נבדלו משלהם וחלק מערביו היה מבלה עימם בבארים של טוקיו, אלא שבניגוד להם מעולם לא הפרזו בשתייה. בחברת משפחתו הפגין דבקות חסרת דופי במסורת כראוי לכן משפחת נימורו, שעליה נמנה סמוראי אחד. בין ידידיו הקרובים היתה התנהגותו אותה מזיגה מיוחדת של מינהגים עתיקים וחרויות חדשות שאימץ לעצמו הדור היפאני הצעיר כנגילו. הוא הצהיר בפומבי על אהדתו לתרבות האירופאית, אם כי הוסיף תמיד שאין להשוותה, כמוכן, למסורת עתיקה-היומין של יפאן, ולכן היה מן-המפתיע בהכרותו שאת חופשתו הבאה בכוונתו לבלות בטויל במידבר סהרה דווקא, ולא, למשל, בגרמניה או בספרד. למעשה נימורו עצמו הופתע מן ההכרזה, פליטת-פה לא-מתוכננת שהפכה למציאות רעיון שהשתעשע בו זמן מה, אך כלל לא התיחס אליו כרצינות. הוא שאב את הרעיון מחוברת גרמנית לגיאוגרפיה, שפעם עיין בה בחדר ההמתנה של רופא-השיניים, ושכללה כתבת-שער מרתקת על המדבר.

מפעם לפעם היו התמונות המעולות, כמו כל תוצר גרמני - של חולות נודדים לבנים ומרחבים סחופי־רוח מבזיקות במוחו, ונעלמות שוב. כששאל אותו ידידו הטוב סקודה לאן בכוונתו לנסוע לחופשתו השנתית, והציע טיול משותף במכונית באירופה עם עוד שני חברים, נרתע נימורו מן הרעיון של טיול במכונית צפופה עם שלושה גברים עמוסי מצלמות וצמאי הצלחות שאין ביכולתם לממשן. מבלי שתיכנן זאת מראש ומבלי לבקר את דבריו פלט: 'לא הפעם. אני נוסע למידבר סהרה', ופניו מוכות־התדהמה של סקודה מנעו ממנו לחזור בו אותו רגע. השמועה הופצה בין מכריו במהירות של רכבת חשמלית ותוך מיספר ימים כבר לא יכול לחזור בו מבלי לנקב במו ידיו את בועת הזוהר ההרפתקני שאפפה אותו וליהפך בעיני ידידיו לבדאי. בסופו של דבר, אמר לעצמו, המידבר חייב להיות מקום מענין, התמונות מצאו חן בעיניו ולקריסטינה בפרנקפורט יוכל לנסוע בשנה לאחר מכן. כך שבסוף יולי (המיפעל בו עבד קבע את זמני החופשות על־פי הנוהל האמריקאי) מצא את עצמו עולה למטוס של חברת אייר־פראנס עם פספורט, שתי מצלמות טובות וחצובה ותיק לעדשות ומזוודה קטנה, כשיעדו הסופי הוא אלג'יר.

הוא תיכנן את טיסתו כך שתכלול חנית־בינים בתיומים בפאריז, שניצל לטיולים על שפת הסינה, בבולוואר סאן־מישל ובבארים הקטנים של מונפרנס. הוא ביקר קודם־לכן בפאריז והיו לו מכרים שם, אך מאחר ועמדו לרשותו רק יומים העדיף להעביר אותם בשוטטות נעימה ובטלה בסימטאות הקטנות, נהנה מן האווירה המיוחדת של הרחובות המרוצפים ושל הביסטרו הקטנים בפניות, לא מודע לכך שכל תושביה האמיתיים של העיר ברחו ממנה בחודשים אלו והפקירו אותה לחסדיהם של נוודים סמוקי־פנים ותלושים ממקומם כמוהו, מכתפי מצלמות, הצועקים זה לזה מן העבר השני של הרחוב הי ג'ון בוא לראות, מצאתי בית־קפה משגע. הוא התבונן בהם בזלזול מסוים, אך ללא רגשות איבה - את מצלמותיו שלו השאיר בחדר המלון, את פאריז הנציח כבר שני קיצים קודם לכן - ושוטט בחופשיות ברחובות, ידיו בכיסיו. בערב עמד על הגשר מול הקתדרלה המוארת והיתה לו החוויה הלא בלתי־נעימה של לחישה צרודה ליד כתפו, מסייה רוצה גודיטיים, והוא דחה באדיבות את הצעתה של אשת־הרחוב המבוגרת מדי, בעלת השיער הצהוב הצבוע והפנים המאופרות בכבדות, גושי מסקארה בריסים, וחש סיפוק מכך שהוא אינו זקוק לשירותיה בניגוד למרבית ידידיו מטוקיו, שהיו נענים להצעה בלהיטות. הוא שכר חדר במלון טוב ליד האטואל ואכל את האוכל הצרפתי המצויין בתיאבון רב, וכשעלה כעבור יומים על המטוס היה בארנקו כרטיס־הביקור של סוכנות־נסיעות מומלצת באלג'יר, מקופל היטב.

באלג'יר שכר מכונית אמריקאית עם מיוזג־אוויר - מנהל הסוכנות בעל הפנים השחומות והשמנות, אשר ניגב אותם במיטפחת מוכתמת מדי כמה רגעים, הסביר לו שאין להעלות על הדעת מכונית ללא מיוזג־אוויר - ויצא לדרכו מבלי להתמהמה בעיר הגדולה. היא היתה אמנם סגונית, אבל צעקנית ומלוכלכת מאוד, ולאחר שישב כשעתים עם סוכן הנסיעות והיתווה מסלול שנראה לו מענין, קנה כמה בקבוקי מים מינרליים ויצא לדרכו. סוכן־הנסיעות לא התלהב מן המסלול. הוא לא הבין מדוע מתעקש היפאני לנסוע דווקא אל המידבר הלוהט, הצחיח, ועוד בחודשי הקיץ, כשביכולתו לנסוע לאורך החוף האלג'ירי עד לרבט, לקזבלנקה, למאראקש - לפאריז של אפריקה, חזר ופרש לפני פול נימורו את חוברות־התיירות הצבעוניות של ערי מארוקו על מרכולתן הרבגונית וחופיהן הלבנים

מנוקדי הגופות השחומים של סקנדינביות שרועות, פרושות לשמש. נימורו סקר את החוברות באדיבות דף אחר דף ואמר שמארוקו נראית לו מענינת מאוד וללא ספק יטייל באזור החוף של צפון־אפריקה בשנה אחרת, אלא שהשנה בכוונתו לנסוע לסהארה. האדון הוא איש סיאנס, שאל הערבי בצרפתית המשומנת, נודפת ריחות הבריליאנטיין, ולרגע נטעה נימורו לחשוב שכוונתו להעלאת רוחות וכמעט פרץ בצחוק: אבל מיד הכין לכוונתו של הסוכן ואמר לא, אינני איש מדע. אני מעונין פשוט להכיר את האזור. האיש השמן הוסיף להתבונן בו במבט הזוגי הנוצץ, הנוזלי כמעט, שנימורו הבחין בו כבר אצל מרבית אנשי המקום, ונימורו חש עצמו נאלץ להוסיף בכלזאת הסבר כלשהו. אני מצלם, הסביר. בעיניו של הערבי נסגרה מגופה כלשהי, הענין הוסבר, האיש רוצה לצלם את החולות. ענין שהוא עדיין בלתי־מוכן כשלעצמו, אבל מוכר. מדי פעם היו מופיעות בסוכנות קבוצות מיוזעות של זרים סמוקי עורף שמצלמות תלויות על צווארם ודורשים מכונית ממוזגת־אוויר ונהג טוב בשם אלוהים ויוצאים לצלם את הגבעות החוליות, הלא משתנות וחסרות הענין, של המדבר.

הכביש היה צר וגרוע מאוד, מלא מהמורות, ונימורו הירהר שאם זו הדרך הראשית בארץ צפונית לו צרות כהמשך ומוטב שיקנה גלגל רורבי חדש באוראן. מדי פעם נאלץ להמתין בתוך גלי אבק שהעלה עדר עזים מדובללות שחצה את הכביש, או אף לנסוע כמה דקות במהירות ההליכה של עדר המתנהל לאיטו כאשר העזים חסמו את רוחב הכביש. צפירות לא עזרו, גילה עד מהרה, רק סבלנות ודחיקה מילימטרית קדימה יכלו לחלץ אותו לבסוף מן האוויר הדחוס גרגרים לבנים של אבק ומהמולת הפעיות וצקקות הזירו

Dunes דיונות

אנסל אדמס
Ansel Adams

חסרות-התוצאות, שאפילו זגוגיות החלונות העבות לא יכלו למסך. אבל הכביש התפתל לאורך קו החוף ונימורו נהנה מן הנסיעה המתונה שמדי כמה רגעים בה התגלה לעיניו הים, כחול בכחול יהלומי שלא ייאמן, צחיח, השמש נשברת בו באלפי ריקועים זעירים של אור לבן. לאורך החוף התמשכו גלים רכים ואינסופיים של דיונות נמוכות שמעבר להן. כך שיער, נפרש חוף שטוח וחולי שרוח סבלנית שוטחת עליו שנה אחר שנה משבים של חול זכוכיתי דק דמוי-ערפל כמו שטיח של קורי עכביש הנפרש על שטיח קודם, עד שאותה רוח מעיפה יום אחד את כל השטיחים אל הים או לכיוון אחר ולאחר מכן מתחילה בסבלנות והתמדה שאינן מתכלות לעולם לפרוש אותם מחדש.

בחמש אחר הצהריים הגיע לאוראן. העיר מצאה חן בעיניו. הוא חיבב ממבט ראשון את אריות האבן בשער העיריה, את הגגות הלבנים, את מבוכ הקירות המטויחים לבן של הרובע העתיק, את צלילי המואזין שריחפו אליו מטה בצלילים ספיראליים ממרומי המיסגד. במשרד-התירות המקומי הסבירו לו שהמלון הטוב ביותר הוא ה'סהארה', יש עוד כמה הנחשבים אף הם טובים, אמרה הפקידה וחיכה אליו חיוך משוך באודם בוהק וכבד עפעפיים, אבל אם אינו רוצה להסתכן מוטב שישתכן ב'סהארה'. נימורו הודה לה על עזרתה ושאל מהיכן האנגלית הטובה שהיא דוברת. העלמה מיצמצמה בעפעפיה הכבדים, והודתה שלמדה אותה בבית-הספר וכי היא אוהבת לשוחח עם אנשים המגיעים לעירה הקטנה מן העולם הגדול ולשפר את ידיעת השפות שלה. נימורו אמר שברצון יתאר בפניה את ארצו שהיא ללא ספק מיוחדת במינה, והיא נענתה להזמנתו לטעוד עימו אותו ערב במלון. לאחר הארוחה, שבסופה חש נימורו כי תיאר בצורה ממצה את נופה של ארצו ואת אופיה ומנהגיה של יפאן, הן העתיקה והן המודרנית, עלו לצפות בעיר מגג המלון. לילה מדברי הוציא כוכבים זוהרים ואורות העיר נשטחו מתחתם והיא הרשתה לו לאחוז בידה, ואפילו לחבק את כתפה כך שנשענה עליו מתוך כסאהנוח שלה, והם שוחחו בקולות נמוכים על אלג'יריה ועל יפאן ועל תוכניותיה לנסוע ללמוד אמנות בפירנצה בעוד שנה שנתים, כשתחסוך מספיק כסף ותצליח לשכנע את משפחתה מלאת הריעות הקדומות שאין בכך אסון.

למחרת אכל ארוחת-בוקר טובה שלא נבדלה בהרבה מזו שקיבל בפאריז. השרות היה אדיב וקונטיננטלי לכל דבר, ומנהל-הקבלה ניגש אליו כשעבר בלובי ושאל אם הכול לשביעות רצונו. נימורו הביע את הערכתו לטיפול שקיבל. לא היו לנו אורחים רבים מארצך, אמר המנהל, למעשה אם אינני טועה אתה האורח היפאני הראשון שלנו. כך שאנחנו מעוניינים בפרסומת טובה, ה'ה'ה. נימורו צחק עמו והוסיף שללא ספק ימליץ על ה'סהארה' בפני ידידיו ביפאן. את הבוקר בילה כרובע העתיק של אוראן. הוא אהב את אורח-הבניה המאורי על קשתותיו המתקמרות והאריחים המצוירים בכחול שמעל לדלתות ואת המבוכ הנפתל של הסימטאות הלבנות. הוא שוטט לאיטו בקימרונות המוצלים של הבזאר. בוחן בעין סקרנית את כלי-הנחושת הרקועים לפי דוגמה עתיקה ואת הנרגילות עם פיותיהן המאורכים ואת נאדי המים מעורות העיזים ואת השמלות הרקומות, מתעלם בהצלחה מיבבות הבקשיש, בקשיש של הילדים שהזדנבו מאחוריו. לבסוף קנה צעיף סגול שמתבעות תפורות בשוליו, עמד מעט על המחיר עבור העיקרון והוריד אותו בכמה סנטימים. בצוהרים נכנס לקימרונה האפלולי של מסעדה. על שולחן המכוסה מפת-פלסטיק מרוכבת זבובים הגישו לו מיני מימרחים ולחם ערבי חם, ולאחריהם בשר שמן צלוי היטב. הוא קינח בכוס קפה חזק מדי לטעמו ושב אל המלון לנוח את מנוחת הצוהרים. היה חם

מאוד. בחמש קס, התקלח ונסע למשרד התיירות לאסוף את נאדין. היא הבטיחה לו יום קודם לקחת אותו למרומי מסגד משם, כך אמרה, נשקף הנוף היפה ביותר של העיר והים. הם טיפסו למעלה ממאתיים ושמונים מדרגות, כך דיווחה לו נאדין לפני תחילת הטיפוס והוא ניסה לספור אבל לאחר שעבר את המדרגה המאה וכמה הפסיק, והתרכז בנשימות עמוקות, ולבסוף הגיעו למישטח העליון ממנו קורא המואזין. מסגד זה אין מתפללים בו בשנים האחרונות, אמרה נאדין. לכן אפשר לעלות עליו בשעה הזו שהיא שעת התפילה. הם נשענו זה ליד זה על המעקה והתבוננו אל הפסיפס הלבן המשובץ דמויות קטנות בגודל כלים של שח, לבושות בשחור או בלבן (נימורו שם לב לכך שהנשים עוטות משום מה תמיד שחור ואילו הגברים לבן, ותמה על כך. לאחר מכן החליט שהדבר קשור בצניעותה של האשה וכי כפי הנראה השחור מסתיר אותה טוב יותר מפני עיניו הסקרניות של הזר).

שמש גדולה ואדומה נתלתה מעבר למעקה ואור אדום הציף את העיר ואת הים. דממה ירדה על העיר, דממה שצפנה בתוכה ציפיה, והדמויות האטו מהלכן. מבעד למסך הערפל המשופע של קרניים אדומות מאובקות בקעו באחת קולותיהם של המואזין. אין אללה מבלעדי אללה, ידע נימורו שהיא משמעות הקולות המסתלסלים כמו הכתב המקושט שראה על האריחים הקבועים מעל הקשתות, ומוחמד נביאו. זה יפה, לחש לנאדין שעמדה לצידו והיא הנידה בראשה. מראה העיר המאובקת הטובעת לאיטה בערפל האדום עורר בו תחושה של שקט וכמיהה מוזרה למשהו לא ברור. זה לאחר זה פסקו הקולות. אבל הקרנים האדומות הוסיפו לזרום, מכות בגגות הלבנים תזכורת אחרונה עד למחרת. בוא נסתכל מסביב, אמרה נאדין. הם הקיפו לאט את הרחבה הקטנה. זהו בית החולים החדש, הצביעה נאדין. וזהו ארמונו של איברהים משושלת המאסורים. ארמון נהדר, כדאי לבקר בו. נימורו נשען על המעקה והביט אל מעבר לבתים, הבתים נדמו כאילו הם מסתימים בחגורה אטומה בגוון צהבהב, המגבילה את האופק מעצם חדגוניותה. מה זה שם, שאל.

ז'ה המדבר', אמרה נאדין.

לאחר שנעלמו הקרנים האחרונות והלילה הקטיפתי נפרש על הרחבה הקטנה במרומי המסגד, היא הניחה לו לנשק אותה נשיקה לחה וממושכת. אחר ניתקה את עצמה ממנו באנחה רכה ואמרה שהם חייבים לרדת ושהמשפחה שלה תהרוג אותה אם ידעו שהיתה במקום מבודד איתו לבר. הם פסעו בדרך למלון באוויר המבושם של לילה מדברי חם לפני שיורד החושך הגמור ולאחר הארוחה עלו לגג ושוב התירה לו לנשק אותה ואפילו להניח את ידיו על גופה הרך, השוקע. לפני שנפרדו נתן לה את כרטיס הביקור שלו בטוקיו והיא רשמה עבורו את כתובת המשרד - מוטב שלא יכתוב לבית הוריה - והוא הבטיח שישתדל לעבור באוראן חזרה.

למחרת נסע לסידי-בל-אבס. בבוקר, לפני שעזב את העיר, נסע לחוף הרחצה והשתטח על החול החם, מפקיר עצמו לקרני השמש המוקדמת. על החוף שכבו כבר כמה תיירות צעירות, צרובות כתפים, שהשתזפו בהתמכרות מוחלטת ומבלי לשים ליבן לדברים מיותרים כחלק העליון של בגד ים. נימורו שילב את זרועותיו תחת ראשו והביט חליפות בהן ובים והחליט שהרעיון לבלות כאן את החופשה היה מוצלח בהחלט. חיוך עלה על שפתיו כשזכר בשלושת חבריו העמלים אותה שעה בוודאי לצלם מכל הזוויות את הטור אייפל.

לאחר כשעתיים נסע חזרה למלון והתקלח, שוטף מגופו את שרידי החול וסוקר בהנאה את הצבע השחום של גופו. בדלפק-הקבלה שילם את החשבון והודה למנהל-הקבלה על איחולו לנסיעה מוצלחת, הכניס את שתי המצלמות והחצובה ואת המיזוודה למכונית ונסע.

הכביש אל פנים היבשה היה, כפי שציפה, גרוע בהרבה מקודמו והוא שיער שהלאה ילך המצב ויחמיר, מאחר והדרך שבחר לא תאמה את נתיבי התיירות המקובלים. הוא נהג לאיטו, בוחן את הבתים צרובי השמש שצצו מדי פעם בצידי הדרך, את הילדים שהופיעו פתאום כרוחות רפאים מן החולות בצד הכביש והושיטו יד במחווה המוסכמת של תחינה מתחילת כל הדורות. לסידי-בל-אבס הגיע לקראת הצוהרים והוא שאל עוברי-דרכים על מלון שאת כתובתו נתנה לו נאדין. זה התגלה כמיבנה עשוי אבן-חול בצבע צהבהב, ולא מבטיח במיוחד. החדר לא היה מלוכלך, אך לא יותר מזה, וכלל מיטה, וילון מאובק וכסא שחשש לשבת עליו פן יעלו ממנו עננות אבק. נימורו נכנס למיקלחת ושוטף את שאריותיה הדביקות של הנסיעה. הוא ביקש מן הפקיד בדלפק להעיר אותו בארבע וכששמע את הדפיקה בדלת חדרו קם, התלבש ויצא לסייר בעיר. שוב הרובע העתיק, הקמרונות הלבנים, הקשתות, הקירות המטויחים, הקריאות המוזרות בשפה קשה וגרונית. הוא נכנס לארמונו של סולטאן כלשהו והתפעל מן החצרות הפנימיות עם אריות-האבן שמים נזרקים מפייהם, מן הקשתות הכבדות, מן הפאר העשיר של השטיחים. בבית-הנכות העירוני הסביר לו האחראי הצנום, העוטה שלמה לבנה, לאיזה אירוע משמשת כל אחת מן התלבושות הרקומות חוטי-משי ססגוניים שבתוך ארונות-הזכוכית והצביע על כלי-נשק ישנים. כשהחל לחוש ברעב הודה לו וחזר למלון. הארוחה כללה יותר מדי שמן לטיגון והוא קינח בפירות מצומקים מעט. גם כאן ניתן היה לעלות לגג והוא ישב מעט בכסא-נוח ועישן והביט אל המרחב המכוכב שמעליו. סידי-בל-אבס היתה קטנה מאוראן בהרבה והכוכבים היו רבים יותר ואורות-העיר מעטים יותר. נימורו הרגיש בדידות מסוימת וציין לעצמו הרגשה זו, ואת המחשבה שאולי חשוב מדי פעם לחוש בדידות כי כך יכול אדם ליצור יותר קשר עם עצמו ולחדד את מחשבותיו, אבל לא עלו במוחו שום רעיונות מיוחדים שיכול לחדדם. לאחר שסיים את הסיגריה השניה הלך לישון.

למחרת המשיך בדרכו אל פנים הארץ. הוא סימן על המפה כיעדו הבא את העיירה עין-ספרה. הנוף שנשקף אליו מצידי הכביש היה חדגוני ומאובק ונראה לו מלוכלך למדי למרות שהבין שזהו בוודאי גונו הטבעי. גבעות החול התמשכו לצידי הכביש, מנוקדות בשיחים קוצנים נמוכים. לקראת הצוהרים הופיעה פתאום שיירת גמלים הרחק מעבר לגבעות, הגמלים בצווארים ארוכים משוכים מעלה פוסעים לאיטם בהדרת כבוד מתונה, התקדמות לא ניכרת כמעט, סבלנית, איננה נגמרת. נימורו עצר את המכונית והתבונן בשיירה במשך כמה דקות. היא היתה רחוקה מכדי שניתן יהיה להבחין במראה האנשים. הוא תהה אם הם מברחים סמים כפי ששמע בסוכנות הנסיעות בפאריז. כשעיפו עיניו מן ההתבוננות החדגונית בדמויות הנקודתיות שאינן משתנות על רקע החול הצהבהב התניע שוב את המכונית והמשיך. כמה דקות לאחר-מכן קרה תקר בגלגל הימני הקידמי.

כשהבחין נימורו כי המכונית איננה מגיבה נכון לסיבובי ההגה הבין מייד מה קרה. הוא קילל קללה קצרה, עצר ויצא החוצה. ההבדל בין הקרירות של פנים המכונית לבין מה ששרר בחוץ היה מדהים. החום היה נורא. הוא משך בכתפיו, התכופף אל המושב האחורי ושלף את כובע הקסקט הלבן שקנה באוראן וחבש אותו. אחר כך פתח את מיכסה

תאיה מטען והחל לטפל בהחלפת הגלגל. מזל שעלה בדעתו לקנות גלגל זררבי נוסף, חשב. לא סביר שיקרה עוד תקר בזמן הקרוב אבל טוב שיהיה. כשסיים וצנח למושב הנהג נזל זיעה. הוא הספיג את פניו וצווארו במפיות נייר ונח כמה רגעים. לאחר מכן התניע את המכונית והמשיך בניסיעה.

עכשיו היתה לאור הצהוב שקדח בשמשה משמעות בעיניו. הוא חשב על עשרים הדקות שעבד בחוץ ונרעד. יותר משעה שעתיים כחום הזה פירושו אובדן החושים, חשב. ולראשונה חלף במוחו החשש שמא רעיון המסע במדבר לא היה נכון כל כך. ככלות הכול, המסלול שהיתווה לאותו יום היה ארוך וכשהגיע אחר-הצהריים כבר החלו הגבעות החוליות להתערבל בעיניו לגלים ספירליים שאינו יכול להבדיל בין קימורם לקיעורם, הקווים ניטכו זה בתוך זה. הגוון הצהבהב אטם את ראייתו ומדי פעם היה עליו לשפשף את עיניו, שלא לבלבל בין הצהוב של פס הכביש לבין החולות שבשוליו. לא הייתי רוצה לסטות הצידה ולשקוע בחולות האלה, חשב ונרעד שוב. ואז החלו הדיונות הגדולות.

עד עתה לא היה בנוף דבר שהזכיר לו את הצילומים במגזין הגרמני. המדבר סביבו לא נראה לו מרשים כמו המרחבים שתיארו התמונות. אבל הדיונות היו נהדרות. הן התקמרו בגלים שופעים, עשירים, יצרו שקערוריות חדות ומדויקות שכפרו בקיום כל דבר שהוא מסוגל לפגום בחלקותן. כפרו בקיום כל מגע אנושי או אחר. היה בקימורים החוליים האלה משהו חושני מעבר לכל דבר אחר שהכיר. הם שיטחו את עצמם לפניו וכניעות מפתה שהלמה בחושיו. הוא חש רצון עז ללטף בכף ידו את הקימורים החלקים האלה, לחוש את המגע החולי הזהוב שוקע תחת אצבעותיו כמו ערפל. אני מוכרח לצלם אותם, חשב. הוא חשב כמה שנים נדרשו בכדי לערום את הגל הגדול שהתרומם מולו, שגובהו היה כגובה גל בים בסערה בינונית, ועל כך שמחר אולי הגל הזה כבר לא יהיה שם. הוא חשב על התזווה המילימטרית, על הרשתות הדקות של חול מיקרוסקופי הנפרשות, כמו רשתות דייגים. ונופלות ונארגות לתוך קודמותיהן. אחר-הצהריים התמשך והשמש שלחה קרניים נמוכות שצבעו את גלי החול בגוון עמוק של אוקר, כמעט דבש. כשהסתכל הרחק נדמה היה לנימורו שהוא רואה את הנוף מגובה של לוויין. מפת תכליט שכולה בליטות ושקעים. עכשיו כבר אפשר לצאת. העריך. הדרך התעקלה מעט ימינה והוא סובב את ההגה ופנה ואז נגלתה לעיניו. חימוקיה היו מחוטבים בשלמות שכמותה לא ראה מעולם באישה, ללא פגם. היא שכבה, משתרעת לאורך של יותר מעשרה מטרים, על הצד, כך שהירך התקמרה בקשת מוארכת מעל לקוער המותן ושני השדיים הכבדים, השופעים נדחסו מעט זה אל זה ובלטו החוצה, קוראים אליו. כמעט חש את המבט הנסתר הנשלח אליו מבעד לעפעפים מושפלים. נימורו עצר את המכונית. הוא יצא ופתח את הדלת האחורית וגרר החוצה את החצובה. הציב אותה כמה מטרים אחורנית במרחק ממנו היה האפקט מושלם. הוא התקין את המצלמה על החצובה והחל לצלם, אבל עד מהרה הרגיש שהחצובה מגבילה אותו והוא לקח את המצלמה לידי, מסובב אותה בכל הזוויות האפשריות בניסיון לתפוש את כל אורכו של הגוף השרוע ברישול מפתה. את הרגליים שאחת מהן היתה מונחת מכופפת מעט על השנייה, את הכתפיים המשוכות לאחור, את החזה. לאחר דקות מועטות ידע שטעה בנוגע לשמש. למרות ששיאו של אחר הצהריים עבר היא היכתה בו בעוצמה, כתפיו להטו. הקרניים הלמו בראשו כמו ריטוט של גלים קצרים. אבל הוא לא יכול לעזוב את הדמות המוטלת למולו על החול, את האדישות טעונת ההזמנה. הוא חבש את הקסכת הלבן והמשיך לצלם, כורע על ברכיו בכדי לקבל אותה מלמטה, רץ לקצה הרחוק בכדי לצלם מן הרגלים לכיוון הראש. כשנגמר הסרט חדל. הוא התישב במכונית עם הדלת

פתוחה והתבונן בה. להפתעתו נותרה ללא נוע, כמעט ציפה שתקום ותתמתח עם תום הצילומים. אבל היא המשיכה לשכב, ידה האחת מתחת לראשה, רגליה מכופפות קימעה זו על זו באותה תנוחה מזויפת ומזמינה, מתבוננת בו והרחק מעבר לו, במדבר. הוא ישב כך זמן רב. השמש הפכה אדום עמוק וכשלטפו קרניה את הגוף השוכב יכול לחוש את המירקם העדין ממנו ניטווה, את האריג הגרגרי הדק כמשי. ורך כמותו, חשב ונתקף כמיהה שלא יכול לעמוד בפניה לגעת בו, להטביע בו את כף ידו, את זרועו, לצלול כולו בחימוקים השופעים אליו, נכנעים לקראתו, שוקעים תחתיו. הוא קם והחל לרוץ לקראתה, מטפס בשיפול הבטן מעלה אל השקעוררית המושלמת של המותן. החול הרך נשמת והתחלק מתחת רגליו והוא ניסה לאחוז בו בידו אבל נותרו רק עם חופנים של חול. אי אפשר היה להשיג אחיזה, כל מה שניסה לתפוס בו חמק מתחת ידיו וכשעצר לרגע מן הנבירה המתנשמת והביט סביבו, היא נעלמה. אבדה כאילו לא היתה, והוא יכול לראות רק גבעה גדולה של חול צהוב עם כמה בליטות ושקעוררית גדולה באמצעיתה. הוא הרגיש מרומה. כמי שנחטף ממנו דבר שכבר היה בידו. מטופש במקצת. שיפשף באיטיות את ידו במורד העורף, להסיר את גרגרי החול שדבקו בו. ככל שהתאמץ לא יכול לברוא מחדש את האשה שהשתרעה לקראתו רגע קודם לכן בנכונות השופעת לתוכה רצה לשקוע. הוא ירד חזרה במורד הדיונה, מחליק על המישטח האחיד, מועד ונתמך בידי. נעליו התמלאו גרגרי חול שדקרו את כפות רגליו וכשהגיע למטה התישב במושב הנהג, חלץ נעל אחת וניערה היטב ופשט את הגרב וניער אותה באוויר היבש עד שנשרו ממנה הגרגרים הזעירים ואחר כך חלץ והריק את הנעל השניה.

כשהרים את עיניו שוב היתה מולו. נדמה היה לו שברכיה נכפפו מעט יותר אל האדמה, וצלקת התמשכה לרוחב הבטן מן הטבור ועד למותן. הוא לא הותיר בה סימן עמוק. ההבעה על פניה נותרה אותה: ריקה, מרוחקת, מחוקה מרגשות, הוא והמדבר אחד בעיניה. נימורו לא יכול להסיר ממנה את עיניו. מעולם לא היה בו צורך עז כזה לכבוש אשה, לכבוש בכלל. כשהתכוון לבחינות המהנדס שלו היתה לו כוונה נחושה להצליח. הוא קרא את כל הספרים שהמליץ עליהם הסילבוס ולמד שעות ארוכות, חוטף כריך ליד שולחן העבודה, משנן נוסחאות ודרכי פיתרון. מה שקרה לו עכשיו היה אחר. מעין טירוף לדבר אחד אחז בו והוא הרגיש שהיה חייב לעלות על האשה הזו, לשכב עליה, להטביע את חותמו בגופה. הוא החל לטפס מחדש, משתדל לדרוך עמוק, לשמור על צעדים מדודים, מתוכננים, אבל מיד החל לשקוע שוב, השיפוע היה חלק מדי, רגליו שקעו עד לקרסול ועל כל צעד שעלה החליק חזרה כדי מחציתו. הוא ניסה לשמור על שיווימשקל אבל מעד, נאחז מוכנית במידרון, נפל אחורנית. כשהתרומם, מוחה מעיניו את החול, ראה שאיבד אותה שוב. זעם איך-אונים גאה בו. הוא זנח את הצעדים הזהירים המתוכננים והתנפל על השיפוע בעיוורון, חופר בו באצבעותיו, פיו מתמלא באבק שהוא עצמו הקים. שוב נפל. הוא היכה באגרופיו על החול. אבל זה לא התנגד, רק שקע תחת ידיו ברכות נכנעת ומתמסמסת שלא הותירה לו אפילו את הסיפוק שבמכה. הוא חדל והניח לעצמו לגלוש מטה, לקרקעית. החל לפסוע לכיוון המכונית. אבל לפני שהגיע למחצית הדרך הסתובב במהירות והיא הלמה בעיניו, פרושה לקראתו, מפתה יותר מכפי שזכר, יותר מכפי שיכול לעמוד בו והוא החל לרוץ לקראתה, בידיעה שהיא תימוג ותיעלם לו שוב, בידיעה שהוא חייב להעפיל אליה ולשקוע בתוכה, לטבוע בה, לאבד את עצמו בתוך החיק השופע והנעלם הזה שלעולם לא יוכל להשיג, והוא טיפס והחליק וטיפס וטיפס וכשנפל התגלגל ופניו מטה ושכב שם ראשו טמון בחול והתייפה, יבבות קצרות, קטועות, כמו של ילד, לתוך החול החם.